

עלון תורני שבו

בעזרה"ת

אגדה של תורה

גליון 797

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל רח' יוסף חיים אור-יהודה ת"ו

"א-ל נא רפא נא לה"

ב'ספר חסידים' (ס' תמ"ה) מובא מעשה באדם חולה שהגיע עד שערי מוות, והיה שם אחד שאמר בבדיחותא לחולה: תמכור לי החולי שלך. אמר לו החולה: אם תיתן לי כך וכך ממון, אמכור לך החולי. אמר לו: אתן לך. מיד עמד החולה ושב לאיתנו, וזה שהתבדח חלה ומת תחתיו.

בנו של ה'שער אפרים' בהקדמה על 'שער אפרים' מספר, שבשנת תל"א הייתה מגיפה קשה שרבים חללים הפילה, ובין המתים היה גם בנו של אביו. בתוך ז' ימי האבלות, נחלה גם בנו השני. כששמע ה'שער אפרים' שנחלה גם בנו השני, התעטף בטליתו, וכפיו פרושות לשמים בתחינה ובקשה, ואמר: "אנא ה', יהי נפשי תחת נפש בני ידידי יחידי, בן זקונים הוא לי, הקשיבה נא ועשה, מי ייתן מותי תחתך בזכות יצחק אבינו הנעקד כשה". והנה בעוד שהיה עומד ומתפלל, החל הבן להתרפאות עד ששב לאיתנו, וה'שער אפרים' נחלה ויגוע ויאסף אל עמיו.

מנהג מכירת חולי עם החמץ - בפרוס חג הפסח בכל שנה, יש שנהגו להוסיף בשטר מכירת חמץ: "הריני מוכר ומקנה לגוי כל חולי ומחלה שיש לי ולבני ביתי".

כשנשאל רבי חיים קנייבסקי זצ"ל אודות מה שכתבו באחרונים שאפשר למכור מחלה לגוי עם החמץ, וסיפרו לו שיש נוהגים כן במכירת חמץ, שכותבים בשטר המכר שמוכרים לגוי גם כל חולי וכל מכה, ושאלתיו מה נעשה אחרי הפסח כשחוזרים וקונים את החמץ מהגוי, היכן הולכת המחלה אז, והשיב שאין אנו לוקחים בחזרה את המחלות, רק את החמץ בלבד, ושאלו אם יכולים לעשות כן, והשיב שיכולים לעשות כן בלי חשש.

(מתוך העלון השבועי של הרב חנניה ציולק שליט"א)

פעתח האהל

פרשת השבוע, מסתיימת בתיאור התפילה שנשא משה רבינו, על אחותו מרים הנביאה, על הצרעת בה לקתה. קדמה לתפילתו של משה בקשתו של אהרן ממשה רבינו, והוא התבטא על הצרעת שלקתה בה:

'אל נא תהי כמות - 'הוא מבקש שאחותו לא תיחשב כמותה חלילה, אלא תזכה לרחמי שמים ולתקווה מחודשת. השאלה כמו זועקת ועולה מאליה: התפילה על אדם חולה-פשוטה ומובנת. אך מהיכן הגיעה ההשוואה לאדם מת?! הן ניתן לבקש על אדם חולה, להתחנן למען בריאותו. ועדיין, יש כברת דרך ארוכה בין חולה למת. מדוע נקט אהרן בהשוואה כה קיצונית של אחותו לאדם מת?! רש"י במקום חש בכך, ומבאר שהמצורע חשוב כמות. אלא שעדיין לא מובן, הרי האדם חי! נכון שהוא סובל, מצורע, מנודה - אבל עדיין הוא חי! זאת שאל ראש ישיבת מיר הגאון רבי חיים שמואלביץ זצ"ל, את קבוצת התלמידים שהתכנסו במעונו ל'ועד מוסר'. וישא קולו ויאמר: "איככה הידרדר המצורע למעמד של מת?! הרי מת הוא הדבר הגרוע ביותר, הוא סופי, נטול תקווה ונטול עשיה. לעומתו, המצורע במצב טוב לאין ערוך! יש לו תקווה, עדיין הוא פעיל, ועוד ישוב לחיק משפחתו. כיצד ניתן לכנותו בשם מת?! איך אפשר להגדיר אותו כאילו אינו בין החיים, רח"ל? השיב רבי חיים בהתלהבות, דברים כדורבנות: מה שמייחד מת - זו העובדה שהוא לא יכול להועיל לאחרים. כולנו יודעים כי המטפלים בנפטרים עושים חסד של אמת, כי המת אינו יכול לגמול להם טובה. עוצמת הכאב והאסון כשהאדם הופך למת - היא בגלל שמעתה לא יוכל להועיל לעולם, לא יוכל לפעול למען אנשים... והמצורע - חשוב כמות הוא נשלח מחוץ לשלוש מחנות ויושב בדד, ואינו יכול להועיל לאחרים, אינו יכול לגמול חסד עם רעהו אמור מעתה - כמות הוא נחשב, שכן שניהם אינם יכולים להועיל לזולתם. כי מוות וחיים אינו מצב קליני, גם לא אבחנה מדעית. מוות - הוא מצב של אדם שאינו יכול להועיל לחבריו, אינו מסוגל להיטיב לסביבתו. ומאידך, אדם חי - אלו חיים מלאי חסד ועשיה, חיים העוסקים בלהיטיב, לשמח, לגמול חסד איש לרעהו!

שבת שלום

שמשון אליעזר פוקס

זמני השבת
הזלאת נרות
מוצאי שבת
8:31
7:26
לית 21:00
 נא לטמור על קדושת הגליון
 אין לקרוא בשעת התפילה

רפואה שלימה ובריאות איתנה לסועד בת כרימה הי"ו לילדיה ולכל משפחתה

אדם מבוגר נכנס לרופא גריאטרי והתלונן
שזיכרונו נחלש. "אני שוכח הכול, דוקטור, אני
לא זוכר איפה הייתי אתמול, מה עשיתי לפני
שעה, מחר לא אזכור שביקרתי אצלך,
מה עלי לעשות?"
"לשלם לי עכשיו", אמר הרופא...

**לא פעם שאומרים שאין תחנון בבית הכנסת
ניתן לראות על פניהם של האנשים אנחת
רווחה... הצילו אותם ...**
**סיפר הרב רוזנבלום שהוא נכנס פעם לבית
הכנסת בצפון הארץ. לאחר שסיים החזן את
תפילת החזרה, הגבאי דפק על השולחן
וצעק: "קדיש" ... במבט לאחור לא היה נראה
לרב שיש מוהל בבית הכנסת או אבא צעיר
והוא חשב אולי יש סנדק. הוא ניגש לגבאי
ושאל: "נו ... למי מגיע מזל טוב?! הגבאי
ענה מיד: "לא מזל טוב זה יום הפטירה של
האדמו"ר ... תוך שהוא נקב בשמו...
הרב התפלא ושאל: "היום יום שני וכמה
שזכור לי יום פטירתו של האדמו"ר הוא ביום
רביעי?! הגבאי לא איבד את העשתונות
ואמר לרב תוך שהוא מניח את כף ידו על
הלב: "תאמין לי הרב ... הוא היה כבר חולה
יומיים קודם..."**

באחד מהישיבות החשובות
רצה ראש הישיבה לדרבן את הבחורים
שיגיעו לשחרית, לאחר שניסה בדברי מוסר
ולא עלה בידו.
חשב על רעיון מקורי פנה אל כמה בחורים
מהפחות שקדנים וכו'
ואמר להם באי לישנא: אם תארגנו שכל
הבחורים יבואו לשחרית במשך כל השבוע
בשבת אני יבוא להיכל הישיבה בפראק
בצבע זית.

הדברים נפלו על אוזניים קשובות
וחיש מהר פשטה השמועה בישיבה
במשך השבוע התאמצו הבחורים מאד וחבר
הביא חבר כולם חיכו לראות את ראש הישיבה
בפראק החדש שרכש למבצע שחרית.
הגיעה השבת...
כל בחורי הישיבה עומדים לחזות במראה
'ראש הישיבה' וראו זה פלא ראש הישיבה
הופיע בפראק הרגיל? היתכן?
לאחר קבלת שבת עלה ראש הישיבה לדון
והרים בקולו וזי לא שמעתם
על זיתים בצבע שחור??

**שמוליק, מה אתה רוצה להיות כשתגדל?
אני חולם להיות מיליארדר, כמו אבא שלי!
מה??? אבא שלך מיליארדר???
לא, אבל גם הוא חולם!...**

בכל ענייני העלון אפשר לפנות למייל:
8444774@Gmail.com

אהל לחידוש

חידושים ופנינים לשולחן השבת

"ועתה נפשנו יבשה אין כל בלתי אל המן עינינו"

לכאורה, העיר הגאון רבי דב בעריש ווינדנפלד זצ"ל – הרב
מטשיבין, למה אמרו "נפשנו יבשה", והלא על המן התאוננו,
ואם כן היה להם לומר "גופנו יבש"! ותירץ, דלגבי יום הכיפורים
נאמר (ויקרא כג) "ועיניכם את נפשותיכם", ובזהר הקדוש
הקשו: והלא העינוי הוא על הגוף? ותירץ הזוהר, שמכיוון שיום
הכיפורים אסור באכילה, הרי חסרות לו כל ברכות הנהנין שהיה
יכול לברך אילו היה אוכל, וחיסרון כל הברכות הללו הוא אכן
עינוי לנפש! מעתה, אמר הגאון מטשיבין, כך גם לגבי המן,
שעליו בירכו רק ברכה אחת, ולא היו בו ברכות חלוקות כמו שיש
באוכל ממש: העץ, האדמה, מזונות וכד', וכיון שבירכו על המן
רק ברכת הנהנין אחת ולא הרבה ברכות – הרי הוא עינוי לנפש,
ולזה אמרו "נפשנו יבשה".

"וישמע משה את העם בוכה למשפחותיו"

לכאורה למה בכו, הרי היה להם מן בשפע, ויכל כל אחד לטעום
בו את הטעם האהוב עליו? ואמר על כך הגאון רבי יהונתן
אייבשיץ זצ"ל, שעיקר הנאת העשיר היה מהעובדה שהוא שונה
מכולם וזכה להגיע לדברים שאחרים לא הגיעו. והנה בעניין המן
שאכלו בני ישראל לא היה כל הבדל בין עשיר לעני. כולם היו
שווים. דבר זה גרם להם חוסר סיפוק, ולכן היו בוכים
למשפחותיהם, כי כמה ערך יש לחיים כאלו שבהם כולם שווים.

"ומי יתן כל עם ה' נביאים"

פעם נשאלה שאלה בבית הכנסת שבשכונת "שערי חסד" האם
להמתין מלקרוא את ההפטרה עד שיביאו נביא הכתוב על קלף
או שמא מחמת טורח הציבור יקראו מתוך חומש? מרן הגאון
רבי שלמה זלמן אויערבאך זצ"ל השיב מיד שאין בזה משום
טירחא דציבורא. והסביר: זכורני מה ששמעתי בעבר אודות
תיאורו של תייר גוי שביקר לפני כמאה שנה בארץ ישראל,
וברשמיו שפורסמו לאחר מכן נכתב בסגנון של התפעלות על
ירושלים, כי היא העיר שבה עדיין מתהלכים ברחובות נביאים...
ומהיכן למד אותו תייר שעד היום מתהלכים נביאים בירושלים?
על כך סיפר הוא בעצמו: בשבת הזדמן לבית הכנסת "החורבה"
בעיר העתיקה. הבחין התייר שהמתפללים ממתינים. שאל את
אחד המתפללים: "למי מחכים?" הלה השיב לו: "לנביא"...
התייר הגוי פנה לדרכו, ולא המתין לבואו של הנביא... וכשהגיע
לביתו כתב בהתפעלות מה שכתב... הרי לנו הוכחה, אמר רבי
שלמה זלמן שהמתינו לנביא, ולא חששו לטירחא דציבורא...

אהל המעשה

המשפיע הרב **אהרן טויסיג** שליט"א מספר כדלהלן: מנהג קדום הוא, לייחד את יום ז' אדר, יום פטירת משה רבינו עליו השלום, ליום תענית וחשבון נפש לאנשי החברה קדישא. מכיון שכבוד הנפטרים דבר גדול וחשוב, ויש לחשוש שמא לא היו מושלמים בו, קבעו יום זה להתבוננות לתשובה. ומדוע נבחר יום זה דוקא, כי בקבורתו של משה רבינו התעסק הקדוש ברוך הוא בעצמו, לבטח באופן מושלם. ומצווים אנו ללכת בדרכיו, ובאם לאו לבקש מחילה. ועוד נהגו לערך סעודה גדולה לאחר התענית ולדרוש בה מענינו של יום. כך הזמנתי לשאת דברים בסעודה שערכו באולם מרוחק בצפון תל אביב, באזור שעוד לא היה מיושב. נעניתי ברצון. כל מה שבקשתי היה הסעה הלך ושוב. אין בעיה, ישלחו מונית. עמדו כדיבורם. המונית הגיעה והביאה אותי לאולם. הגעתי, הסעודה כבר הסתיימה, הנואמים סיימו לדבר ונשאתי דברי. ברכו ונפרדו לשלום, ויצאתי מהאולם. כולם נכנסו לרכבים ונסעו, האולם נסגר מאחורי והאורות כבו, ונותרתי לבדי. הרכב לא הגיע. הנהג שכח, כנראה. עמדתי לבד, בעלטה. מפעם לפעם הבליחו אורות, ומכונית עברה. היה זה לפני עידן הפלאפונים. והשעה התאחרה, כבר לאחר חצות. מה עושים, מתפללים. ריבונו של עולם, תזמן לי מונית. והקדוש ברוך הוא שומע תפלה. מונית מתקרבת. אני מרים יד והיא עוצרת. אני מתקרב: "ערב טוב לך, אדוני הנהג", אמרתי, כך צריך לפתח בדברים, "אתה פנוי, לבני ברק?" "וואלה", הוא אומר, "אולי זה 'כן' בשפה שלהם... והוא ממשיך ואומר "א-לקים, שמעת את תפילתי?" נו, מובן מאליי. אם התפלה שלי היא שהבורא יתברך יזמן לי מונית, התפלה של נהג המונית שהבורא יתברך יזמן לו נוסע. נכנסתי באנחת רוחה. האמת, שבהתחלה פחדתי, כשעצר. היה לו ראש עטור תלתלים, עגילים ונזמים, כמין בריה משנה. אבל כבר אמרנו (מגילה ג.) שהשדים אינם מוציאים שם שמם מפיהם... הפעיל מונה ונסע, והיה נרגש ונסער. טפח על ההגה וקרא: "א-לקים, תודה לך!" חשבתי לעצמי: הלא אני הוא שהייתי צריך לקרוא ולהכריז: א-לקים תודה לך! אני הוא שעמדתי לבדי. בחשכה המחלטת באמצע הישימון. והנה, הנהג גלוי הראש מודה בכזה רגש! אבל כשחזר וצעק בפעם השלישית: "א-לקים תודה לך" שמעת את תפילתי? חשתי שיש כאן דבר חריג, יוצא דופן. שאלתי בעדינות: "מה, התפללת?" אמר: "כבוד הרב, תסתכל בשעון!" "הסתכלתי, קרוב לשתיים אחר חצות. אמר: "אני עובד משמונה בבקר". חישוב מהיר הראה, שהוא עובד ברציפות כשמונה עשרה שעות! זה לא מסוכן. לנהג שעות כה רבות" שאלתי. ועוד איך? "ענה "בקושי מחזיק אני את עיני פקוחות!" מובן שעניי חשכו לנוכח ההצהרה. שאלתי: "אז למה אתה נוהג?" אמר: "כי משעה שמונה בבקר ועד שהגעתי, לא שמעתי מילה טובה!" וסיפר: "כל היום עלו אנשים וירדו, תסיע אותי לפה ותסיע אותי לשם, שלמו והלכו, ואף אחד לא אמר: בוקר טוב, צהריים טובים, ערב טוב. תודה, שלום. אמרתי: מה זה, אני שקוף, אוויר! איני אדם, רק משרת!" א-לקים, איני חוזר הביתה עד שאשמע מלה טובה. שמישהו יגיד ערב טוב. מפחד אני פחד מות, מי יודע. מי יודע האם זה לא הסוף שלי... והנה הגעתי, ואמרת ערב טוב – תפילתי התקבלה, מישהו מתייחס אלי, אני יכול כבר לנסוע הביתה לישן! שמעתי, ופחדתי שיירדם על ההגה, התחלתי לשוחח איתו, שלא יירדם. על מה? עליו. על הפרנסה, על המונית, על המשפחה, כל דבר שיעסיקו. הגענו לבני ברק, עצר בכתובת, והמונה מראה 47 שקל 70! אגורות. הוצאתי שטר של 50 ואמרתי: מאד נהנתי, תשמור את העודף לעצמך. "סליחה", אמר, "אני לא לוקח כסף". מה פירוש: אני לא לוקח כסף. עבדת, ומגיע לך. תאר לך שהייתי עומד עד עכשיו בכביש בחשך. אין לך מושג איזו טובה עשית לי. "לא". הרב אמר לי ערב טוב. זה שווה עבורי יותר מהכל. אמרתי כשנכנסתי למונית, ואומר כשאצא ממנה, אבל את הכסף תקח. לא, בשום פנים ואופן! "אמרתי: "אין בעיה. אני נשאר במכונית. בלי לשלם אני לא יוצא. "טוב", נכנע הנהג. לקח, וביקש את השם ומספר הטלפון. בשמחה. הודיע שממחר הוא מתחיל להניח תפילין. יש לו, מהבר מצוה. אבל עד עכשיו לא הניח, ממחר יניח. אמרתי: "להניח תפילין זה נפלא, וכל יהודי חייב. אבל מה הקשר בין זה לנסיעה. לא דברתי אתך על קיום המצוות. הוא בכה: "נכון, אבל הרב היה בן אדם. אמר לי ערב טוב. התייחס אלי כאל אדם. שמח אותי, במה אוכל לגמול לו, לשמחו. חשבתי, אולי אם לא אקח כסף עבור הנסיעה. אבל התעקשתי, וזה גם מוכיח שאתה בן אדם, מוקיר עבודת הזולת. אז אם אודיע לך שאני מתחיל להניח תפילין, זה ודאי ישמח אותך!" ניטלתי ידו בשתי כפותי, והרעפתי עליו ברכות מכל הלב. נפרדנו בדמעות, ונסע לדרכו. זה היה כאמור במוצאי ז' אדר * * *. כחמשה שבועות לאחר מכן, במוצאי יום טוב ראשון של פסח, צלצל הטלפון. הרמתי: שלום, הרב זוכר אותי? שאל הקול: "תזכיר לי", בקשתי. אזני צללו מהשאגה: "א-לקים שמעת את תפילתי?" "שאגתי לעמתי: "הנהג? ערב טוב לך, חיים מתוקים עליך, מה אתה מספר? אמר: "שכבר כמה שנים שלא ערכתי סדר בפסח", רחמנא ליצלן. "אבל כעת אני מניח תפילין, ואמרתי לאמי: אולי נעשה גם סדר?!" היא מאד רצתה. יש לנו שכן מסורתי, שאלתי אם נוכל להצטרף אליו. והסכים בשמחה, זה היה ליל סדר נפלא, והתקשרתי לבשר לרב "כמה שמחתי לשמוע. ואז הוסיף: אבל התקשרתי בשביל עוד דבר – לשמע שוב את הערב טוב לך, וחיים מתוקים, אוי כמה שהתגעגעתי לשמוע!" כמה שאפשר לפעל בהתייחסות באמירת "ערב טוב".

שם אבותי

במסענו בחקר שמות האנשים כשמגיעים לפרשתנו פרשת בהעלותך נתקלים באחד הסיפורים המסתוריים שקרו לעם ישראל "שני אנשים אלדד ומידד מתנבאים במחנה" בשעה שאמר הקדוש ברוך הוא למשה: לאסוף שבעים מזקנים כדי להאציל עליהם נבואה. אמר משה: מה אעשה? אם אביא חמישה מכל שבט אינם מגיעים לידי שבעים ונמצאו רק שישים, ואם אביא שישה משבט זה וחמישה משבט זה, הרי אני מטיל קנאה בין שבט ושבט. מה עשה? אסף מכל שבט ששה, נטל שבעים ושניים פתקים וכתב בהן זקן, עוד שני פתקים חֶלֶק, וערבבם בקלפי. אמר: בואו וטלו פתקכם. מי שיעלה בידו פתק שכתוב בו זקן ידע שנתמנה, ואם יעלה בידו פתק ריק וחלק ידע שלא נתמנה. היו שם שניים אלדד ומידד, מיעטו עצמם, וכלל לא הגיעו להגרלה ואמרו: אין אנו ראויים להיות במינוי הזקנים. אבל בעצם מגלים לנו רבותינו הם היו אמורים לצאת בגורל במניין 70 הזקנים.

אמרנו סיפור מסתורי? מכיוון שרבות חקרו חז"ל מי הם אותם שניים אלדד ומידד ויש הרבה דעות מעניינות בחז"ל. כמו"כ יש כמה דעות מה היתה נבואתם. (ואין כאן המקום להאריך.) הגמרא במס' חגיגה מספרת שבבית רבינו הקדוש היו שני יהודים אילמים, ששמעו ולא יכלו לדבר, ואף אחד לא ידע את טיבם כי הם לא דברו. ילדים מסכנים, אבל בכל אופן היו כל כך רציניים, שהגיעו לכל שיעור של רבי בדיקנות ובמסירות והקשיבו, ואף אחד לא הכיר את טיבם. היו כל כך רציניים הילדים האילמים האלה, שרבי – רבינו הקדוש – ריחם עליהם וביקש עליהם רחמים ונתרפאו, וכאשר נתרפאו והחלו לדבר ראו שהם בקיאים מופלאים בספרא ובספרי ובכל הש"ס כולו.

מגלה לנו המקובל האלקי הרמ"ע מפאנו זי"ע בספר "גלגולי נשמות" [שקיבל מרבו הגדול רבי ישראל סרוג שקיבל מרבינו האריז"ל] כי שני אילמים אלו היו גלגולם של אלדד ומידד, והטעם שנתגלגלו בהם הוא כדי לכפר על מה שפרסמו את נבואתם שלא ברשות, כי כשנמסרה להם הנבואה מן השמים לא אמרו להם "לאמר", שימסרו את הנבואה לאחרים.

ב"פתח עינים" להגה"ק החיד"א הוסיף שדבר זה מרומז בשם שלהם בלשון הגמרא: "הני תרי אלמיי", "אלמיי" הוא אותיות א"ל מ"י. ב' אותיות א"ל הן אל-דד, וב' אותיות מ"י הן ב' אותיות מי-דד. והוסיף החיד"א: ואפשר שהתקיימה קללת יהושע, אדוני משה כלא"ם, אותיות כאל"ם.

לבריאות ברכה והצלחה
סמ' בן חילוזה
שמחה בת שרה הי"ו
הם וילדיהם וכל אשר להם.

סעיד אשר בן לאה הי"ו
אורה בת סג'ורה הי"ו

שיעור בפרשת שבוע
מהרב שמשון פוקס שליט"א
כל יום חמישי
מיד לאחר מנחה
בביכ"ס אור אבנר
רח' משה דיין קרית הסביונים יהוד
מנחה - 19:25

"עץ חיים היא למחזיקים בה"
לזכות להצלחה ולבריאות איתנה
יצחק שוחט בן סועד ומשפ' הי"ו
שאול סאלם בן נג'ט ומשפ' הי"ו
אסף מזרחי בן רחל ומשפ' הי"ו
דוד אשר בן איבון ומשפ' הי"ו
אופיר דלל בן אורה ומשפ' הי"ו
יחזקאל בן ברטה ומשפ' הי"ו
דוד חיים בן עליזה ומשפ' הי"ו

בית הכנסת "היכל יצחק דוד"
רח' דוד אלעזר 18

תפילת שחרית - 7:00

מנחה וערבית (סמוכות) 19:30
בשעה 17:30 שיעור

מהרב דניאל קמחי שליט"א
שיעורי תורה אחרי ערבית

יום א' - הרב שמשון פוקס שליט"א

בית הכנסת "עולי בבל" ע"ש הרב יוסף חיים זצ"ל

תפילות בימי חול: שחרית - 7:30 מנחה - 19:20 ערבית - 20:05

שיעורי תורה שעה לפני מנחה

רב ביהכנ"ס הרב יהונתן הכהן אמדדי שליט"א - יום א' ב' ד'
הרב שמשון פוקס שליט"א - יום ג' הרב נאור דרשני שליט"א - יום ה'
הרב רפאל עגיב שליט"א - יום ה' בשעה 20:00

תפילות שבת חודש:

שיר השירים - 19:00 מנחה - 19:10 קבלת שבת - 19:30

שחרית - 7:00 מנחה א' - 13:30 מנחה ב' - 19:10 ערבית - 20:15

שיעורי תורה בשבת: הרב בן יאבו שליט"א - 12:30 וב- 14:10

לימוד אברכים עם תלמידים כל יום שני ורביעי בשעה 20:00

ערבית מאוחרת: יום ב' 20:50 יום ד' 20:50 יום ה' 20:30